

Sygn. akt III A Ua 1555/11

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 stycznia 2012 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu Wydział III

Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Barbara Staśkiewicz
Sędziowie:	SSA Barbara Pauter SSA Stanisława Kubica (spr.)
Protokolant:	Adrianna Szymanowska

po rozpoznaniu w dniu 18 stycznia 2012 r. we Wrocławiu

sprawy z wniosku B. A.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o wysokość emerytury

na skutek apelacji B. A.

od wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

z dnia 20 września 2011 r. sygn. akt V U 959/11

I. **oddala apelację;**

II. **Zasądza od wnioskodawcy na rzecz strony pozwanej kwotę 120 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wnioskodawca B. A. w odwołaniu od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. z dnia 8 czerwca 2011 roku, wstrzymującej wypłatę wcześniejszej emerytury oraz od dnia wstrzymania, przyznającej mu prawo do emerytury z tytułu osiągnięcia wieku emerytalnego, domagał się jej zmiany poprzez podwyższenie emerytury o kwotę 1.000 zł, „od uzyskiwanych zarobków których nie można uwzględnić jednoznacznie”, których wysokości nie może udokumentować ze względu na utratę dokumentacji.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany organ rentowy wniósł o jego oddalenie z uwagi na brak podstaw prawnych do jego uwzględnienia.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny. B. A. w okresie od 26 kwietnia 1996 r. do 31 października 2008 r. pobierał rentę z tytułu niezdolności do pracy, a od 01 listopada 2008 r. do 31 maja 2011 r. pobierał przyznaną na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 2 ustawy emerytalnej emeryturę. Wobec osiągnięcia w dniu 14 stycznia 2011 r. wieku 65 lat życia, dniu 01 czerwca 2011 r. B. A. złożył tylko wniosek o emeryturę. Uwzględniając powyższy wniosek Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. decyzją z dnia 08 czerwca 2011 r. wstrzymał wypłatę wcześniejszej emerytury oraz przyznał B. A. prawo do emerytury z tytułu osiągnięcia wieku emerytalnego. Do ustalenia podstawy wymiaru przyznanego świadczenia organ rentowy przyjął podstawę wymiaru wcześniej przyznanej emerytury.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 20 września 2011 roku oddalił odwołanie wnioskodawcy.

W uzasadnieniu do wyroku Sąd Okręgowy wskazał, iż odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie gdyż w istocie wnioskodawca w ogóle nie kwestionuje ustaleń zaskarżonej decyzji. Sąd Okręgowy podkreślił, iż ze względu na brak dokumentacji płacowej wnioskodawca nie jest w stanie wykazać wysokości uzyskiwanego w pewnych okresach, których nawet nie wymienia, zarobku i w związku z tym domaga się podwyższenia wysokości przyznanej emerytury o kwotę 1.000 zł. Poza wnioskiem o emeryturę wnioskodawca nie przedłożył żadnych innych dokumentów, szczególnie takich, które mają wpływ na wysokość świadczenia. Sąd Okręgowy uznał, iż skoro B. A. nie dostarczył wraz z wnioskiem o emeryturę żadnych dowodów uzasadniających wysokość tego świadczenia, odwołanie dotyczące jedynie innych niż zawarte w zaskarżonej decyzji kwestii nie zasługuje na uwzględnienie. Na wskazanej wyżej podstawie obowiązek wykazania okoliczności mających wpływ na wysokość emerytury obciąża wnioskodawcę, który powinien przedłożyć dowody pozwalające na przeliczenie wysokości emerytury. B. A. dowodów takich nie przedłożył ani na etapie postępowania przed organem rentowym, ani też na etapie postępowania sądowego.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł wnioskodawca, który zaskarżając wyrok w całości, domagał się jego zmiany w kierunku zmiany zaskarżonej decyzji poprzez doliczenie mu do jej wysokości kwoty 1.000 zł od uzyskiwanych zarobków, których nie można było uwzględnić jednoznacznie. Wnioskodawca zarzucił powyższemu wyrokowi, że jest on niesprawiedliwy i niezgodny ze stanem faktycznym.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja wnioskodawcy nie zasługuje na uwzględnienie.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego Sąd I instancji zgromadził w sprawie wystarczający materiał dowodowy, a jego ocena nie narusza granic zastrzeżonych dla swobodnej oceny materiału dowodowego (art. 233 § 1 kpc). Wbrew zarzutom podnoszonym w apelacji, Sąd I instancji wydał trafne rozstrzygnięcie znajdujące uzasadnienie w całokształcie sprawy oraz treści obowiązujących przepisów, a Sąd Apelacyjny aprobując w pełni te ustalenia, przyjmuje je za własne bez potrzeby szczegółowego ich przytaczania.

Spór w sprawie ogniskował się zasadniczo wokół ustalenia wysokości emerytury wnioskodawcy. Wnioskodawca domagał się doliczenia do wysokości jego emerytury kwoty 1.000 zł.

Zgodnie z treścią przepisu art. 53 ust. 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U z 2009 roku, Nr 153, poz. 1227 z późn. zm.) emeryturę, której podstawę wymiaru stanowi podstawa wymiaru świadczenia, o którym mowa w art. 21 ust. 1 pkt 1 i ust. 2, oblicza się od tej samej kwoty bazowej, którą ostatnio przyjęto do ustalenia podstawy wymiaru, a następnie emeryturę podwyższa się w ramach waloryzacji przypadających do dnia nabycia uprawnień do emerytury.

Jednocześnie w myśl przepisu art. 116 ust. 5 ustawy emerytalnej do wniosku w sprawie przyznania świadczeń powinny być dołączone dowody uzasadniające prawo do świadczeń i ich wysokości, określone w drodze rozporządzenia przez ministra właściwego do spraw zabezpieczenia społecznego.

Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (Dz. U. z 1983 r., nr 10, poz. 49) zawiera w § 20 wykaz środków dowodowych, którymi można dowodzić wysokość zarobków, stanowiących podstawę wymiaru emerytury. Przepisy rozporządzenia, regulującego postępowanie o świadczenia emerytalno-rentowe przed organem rentowym, zawierające ograniczenia dowodowe, nie mają jednak zastosowania w postępowaniu sądowym, opartym na zasadzie swobodnej oceny dowodów.

W przypadku braku dokumentacji płacowej istnieje więc możliwość ustalenia wysokości wynagrodzenia ubezpieczonego w oparciu o dokumentację zastępczą znajdującą się w aktach osobowych, takich jak umowy o pracę, angaże, w których zawarte są dane dotyczące wynagrodzenia, a i wówczas można uwzględnić tylko takie składniki, które są pewne, wypłacane były w danym okresie stale i w określonej wysokości. Możliwe jest to także w postaci innych środków dowodowych tj. zeznań świadków opinii biegłych itp.

W rozumieniu powyższych przepisów ustalenia Sądu Okręgowego w zakresie wysokości należnej wnioskodawcy emerytury są prawidłowe. Wnioskodawca nie przedstawił żadnych dowodów potwierdzających wysokość uzyskiwanych przez niego wynagrodzeń w spornych okresach czasu. Wnioskodawca nie przedstawił żadnych dowodów, chociażby pośrednich na potwierdzenie podwyższenia mu emerytury o żadaną kwotę 1.000 zł. Nadto wnioskodawca nie wskazał nawet żadnych kwot czy wyliczeń na podstawie których należałoby wyliczyć mu emeryturę zwiększoną o kwotę 1.000 zł.

Sąd Apelacyjny w pełni zgadza się z ustaleniami dokonanymi przez Sąd I instancji. Natomiast zarzuty wnioskodawcy opierające się jedynie na zarzucie dokonania odmiennego wyliczenia należnej mu emerytury niezgodnego z obowiązującymi przepisami prawa, nie mogą znaleźć uznania w kontekście zgromadzonego materiału dowodowego.

Z wymienionych względów Sąd Apelacyjny orzekł o oddaleniu apelacji na podstawie art. 385 kpc.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 kpc oraz § 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

K.S.